

Таким чином, усіх недоліків існуючої системи Закон України “Про акціонерні товариства” не вирішує, але його вступ в дію усуне існуючі прогалини законодавства України у сфері корпоративного управління та діяльності акціонерних товариств, вдосконалив систему захисту прав акціонерів, а також допоможе запобігти незаконним рейдерським захопленням підприємств, сприятиме поліпшенню інвестиційного клімату в Україні та надходженню додаткових інвестицій до акціонерних товариств. Разом з тим, на думку експертів Інституту економічних досліджень і політичних консультацій, документ, все ж таки, має певні розбіжності і з вітчизняними законами, і з законодавством ЄС, але це може бути усунуто вже після вступу закону в силу.

ПРОДАЖ ЗЕМЛІ В УКРАЇНІ: ЯК СТИМУЛЮВАТИ ІНВЕСТИЦІЇ ДЛЯ ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНСЬКОГО СЕЛА

Товстокор Т.С., студент,
Башук Л.В., викладач ІІТ КІСумДУ

Земельний Кодекс України говорить, що земля є основним національним багатством, що перебуває під особливою охороною держави. Згідно статті 19 «Земельного Кодексу України» існують такі категорії земель:

Землі України за основним цільовим призначенням поділяються на :

- а) землі сільськогосподарського призначення;
- б) землі житлової та громадської забудови;
- в) землі природно – заповідного та іншого природоохоронного призначення;
- г) землі оздоровчого призначення;
- д) землі рекреаційного призначення;
- е) землі історико – культурного призначення;
- є) землі лісгосподарського призначення;
- ж) землі водного фонду;
- з) землі промисловості, транспорту, зв'язку, енергетики, оборони та іншого призначення.

Земельні ділянки кожної категорії земель, які не надані у власність або користування громадян чи юридичних осіб, можуть перебувати у запасі.

Україна завжди була аграрною країною. Вона як найбільша житниця Європи постачала сільськогосподарську продукцію до багатьох

куточків земної кулі. Після здобуття Україною незалежності аграрний сектор країни став осередком підвищеної економічної активності та лідером реформ зі зростаючою інвестиційною привабливістю. Проте проблем у галузі АПК це не вирішило. Сьогодні країна з найбагатшими природними ресурсами і родючим чорноземом переживає кризу. Ситуація, у якій опинилося українське село і всі форми господарювання, є дуже непростюю. За нинішніх умов – без коштів, кредитів і чесної конкуренції – господарювати на землі є справою неперспективною. Родючі землі використовуються неефективно. Сільськогосподарське виробництво продовжує здійснюватися на старій, повністю амортизованій технічній базі, яка за кілька років стане зовсім непридатною для експлуатації, якщо не буде вжито радикальних заходів. Аграрний сектор економіки потребує термінових капітальних вкладень.

Існує багато невирішених болючих проблем у сільському господарстві. Зниження вартості землі є одним із факторів, який стримує інвестиції. Питання, пов'язане з торгівлею землею, теж не вирішене. Не виправдали себе і так звані агоротрейдери. Скуповуючи продукцію сільгоспвиробників за безцінь, вони поставили село на межу банкрутства навіть у сприятливі для селян роки. Їхня цінова політика не компенсувала селянам витрати на паливо, міндобрива, техніку, оплату праці. Тільки у 2002 році з України було вивезено мільйони тонн пшениці, а вже наступного року в країні виникла хлібна проблема. Це зумовлено тим, що державна система закупівель не виконувала свої основні функції – створення резервів за цінами, що компенсують витрати на виробництво і дають можливість розвиватися селу.

Чи можна допомогти агропромислому комплексу країни? Однозначно так! Для цього необхідно на державному рівні законодавчо забезпечити раціональне управління сільськогосподарськими землями. При цьому обов'язково мають бути враховані інтереси українського селянина.

Пріоритетність розвитку села та АПК об'єктивно впливає з винятковою значущістю та незамінністю виробленої продукції сільського господарства у життєдіяльності людини і суспільства, з потреби відродження селянства як господаря землі, носія моралі та національної культури. Високий рівень соціально - економічного розвитку села є основною умовою продовольчого та сировинного забезпечення країни, її економічної незалежності.

Основним напрямком економічного розвитку Конотопського району є сільськогосподарське виробництво. Сільське господарство має в користуванні біля 130 тисяч га сільськогосподарських угідь. В районі ґрунтовий покрив різноманітний, від чорнозема звичайного до

легких, піщаних ґрунтів. В індивідуальних і фермерських господарствах виробляється 56-58% сільськогосподарської продукції.

У результаті проведення аграрної реформи відбулися принципи, глибокі зміни форм власності на землю та майно. Право на одержання державних актів на землю набуло близько 20,5 тисяч громадян.

Землі конотопського району не мають вкладів іноземних інвесторів, а обмежуються лише внутрішніми інвестиціями.

Робота в нових умовах сприяє залученню значних інвестицій. Це стає можливим завдяки таланту керівників, сучасному менеджменту, впровадженню нових технологій і технічному оновленню виробництва, які забезпечують сталу роботу підприємств навіть у складних умовах перехідного періоду.

Основні види діяльності сільськогосподарських підприємств у рослинництві – виробництво молока та м'яса великої рогатої худоби й свиней, а також переробка сільськогосподарської продукції. У структурі посівних площ зернові культури становлять 55%, технічні культури - 16%, кормові культури – 23%.

Отже, майбутнє українського села вбачається приблизно таким, як сьогодні сільської місцевості країн Європи, де проживають переважно працівники міст та працівники сіл, дрібні підприємці, де держава витрачає 20% бюджету на субсидування фермерів, де в сільськогосподарському виробництві зайнято приблизно 1,5 млн. осіб, а рівень життя на селі аналогічний рівню життя в місті. Це майбутнє – невідворотне. Хоч би які заходи ми вживали, все має статися саме так. Питання полягає лише в тому, коли.

На мою думку продаж землі в Україні є підґрунтям для стимулювання інвестицій у сфері відродження українського села, але так як продаж землі заборонено на Україні, то завдання уряду в цій ситуації – створення нових діючих законопроектів та запровадження інвестиційних програм.

ОСНОВНІ ПРІОРИТЕТИ ЕКОНОМІЧНОЇ ТА СОЦІАЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ І ЩО МОЖЕ ЗРОБИТИ ГРОМАДА, МІСЦЕВА ВЛАДА, ПРЕДСТАВНИКИ БІЗНЕСУ ДЛЯ ЇХНЬОЇ РЕАЛІЗАЦІЇ

Козін О.В., студент,

Попович О.І., викладач ІІТ КІСумДУ

До основних напрямків і пріоритетів соціальної політики на сучасному етапі розвитку суспільства належать: соціальна політика, що